

yderligere 88.000 kr. om året i løn? Jeg spørger bare i al ydmyghed.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det dér med ydmygheden er vist et teatertrick, og det falder jeg ikke for. Desuden har jeg ikke været her i snart 30 år, jeg har snart været her i 24, og jeg satte bare spørgsmålstegn ved, om jeg når mit 30-års-jubilæum.

Så vil jeg sige til hr. Nødgaard, at han kender udmærket svaret på sit retoriske spørgsmål. Der har været overenskomstforhandlinger hvert andet år med reguleringer af lønninger, og der sker også regulering af lønninger uden for overenskomsterne. Hr. Nødgaard ved jo udmærket, at der er en masse fag, hvor en masse medarbejdere tjener mere, end overenskomstforhøjelsen giver dem. Men folketingsmedlemmerne har altså ikke haft en lønforhandling i nu – jeg tror, det er 14 eller 15 år – og derfor er der tale om et efterslæb, som ingen gør krav på, men som faglige organisationer nok ville benytte som begrundelse.

Det er altså svaret: Uanset om folk er sygeplejersker eller læger, eller de er murere, smede, typografer eller journalister, er der ingen sammenligning. Hr. Nødgaard narrer de folk, han taler til – ja, ikke nogen her i salen, men den offentlighed, han mener at tale til, og som vi alle taler til – ved at sammenstille overenskomstforhandlinger, som finder sted hvert andet år, og en overenskomstforhandling efter 15 års forløb.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Jørgen Estrup i ordførerrækken.

Jørgen Estrup (RV):

Det her er jo i grunden en ganske umulig debat, for hvordan kan man på nogen fornuftig vis retfærdiggøre sin egen løn? Jeg kender faktisk ikke nogen.

Selv om man ikke kan sige, at ydmyghed i disse år er i høj kurs, ville jeg egentlig synes, det klædte de fleste at indrømme, at der ikke er nogen retfærdig begrundelse for det. Jeg synes hr. Mejdahl måske er den, som har sagt det bedst hidtil. Jeg fik næsten et nært forhold til hr. Mejdahls bedstemor ved det spørgsmål, der blev stillet: Kan I tjene det ind? Jamen hvordan i alverden skulle man kunne redegøre for det?

Så er spørgsmålet selvfølgelig: Jamen hvordan klarer andre det? Jo, det gør de på en ganske simpel måde. Man har nogle overenskomst-

forhandlinger, og det er såmænd ikke den højere retfærdighed, der gør sig gældende dér. Nej, det er den hårde magt på begge sider af arbejdsmarkedet, der i sidste ende bestemmer, hvad overenskomsterne skal ende med. Det er en meget fornuftig mekanisme, som vi alle sammen har godkendt og i hvert fald i et vist omfang prøver at påvirke – men bevares!

Men hvad med folketingsmedlemmer og politikere i det hele taget, for slet ikke – jeg tør næsten ikke nævne det – at tale om kongehuset? Hvordan klarer de det? Ja, det er jo en anden sag, og man må jo nok sige, at hvis vi skulle finde nogen at forhandle med, blev det lidt svært. Derfor må man også se i øjnene, at når vi i dag har den diskussion, vi har, og også skal til at forklare, hvordan vi kan forsvare det, vi gør, set i forhold til nogle overenskomstforhandlinger, som ligger relativt tæt på – ja, så er der jo sådan set kun én ting at sige, nemlig at det havde været fornuftigere at gøre det løbende end at gøre det med ét slag.

Det er nok i en eller anden udtryk for en berøringsangst, at man ikke har taget dette i nogle spring, men har tænkt sig så længe om og snakket så meget om det, og først nu – 13 år efter den sidste reelle tilpasning til arbejdsmarkedet – kommer man på banen igen. Så ser det håbløst ud, uanset at det kun er en fremføring til det niveau, der i øvrigt er skabt.

Fra radikal side har vi ingen problemer med det, der reelt sker på folketingsvederlagernes konto. De øvrige forslag er jo afledt af det, og derfor skal jeg heller ikke sige andet, end at vi naturligvis bakker op om de forslag, der er fremsat. Men det kan godt give stof til eftertænke, at vi skal have den diskussion, og jeg synes, det ville være fornuftigt, at vi blev enige om, at det ikke sker igen. Der er nemlig ikke længere nogen fornuftige tidspunkter, hvor vi så at sige får en periode, hvor der er ro på arbejdsmarkedet og ikke nogen overenskomstforhandlinger, som truer, og hvor Folketinget derfor i ro og mag kan tilpasse sig det, der sker.

Vi er nødt til at se i øjnene, at vi skal have en binding til rimelige, sammenlignelige lønninger og honorarer på arbejdsmarkedet, og den binding, der er til borgmesterlønnen i en mellemstor kommune, er slet ikke så dum. Jeg synes, at hvad enten vi snakker om Morsø eller Vordingborg eller Aabenraa, eller hvad man nu skulle finde på det niveau, er man noget dér, som svarer til dette at være folketingsmedlem, både i ansvar og i byrde, og jeg tror ikke, befolkningen